

Archiv obce Oldřichov

1908 – 1945

Inventář

Číslo EL NAD: 425
Evidenční číslo pomůcky: 286

Obsah

Úvod.....	3
I. Vývoj původce archivního souboru.....	3
II. Vývoj a dějiny archivního souboru.....	8
III. Archivní charakteristika archivního souboru.....	9
IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru.....	9
V. Záznam o uspořádání archivního souboru.....	9
Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury.....	10
Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk.....	11
Inventární seznam.....	12

Úvod

I. Vývoj původce archivního souboru

Organizaci místní samosprávy, převedením pravomocí do rukou obcí, předcházelo zrušení roboty a poddanství v roce 1848. Následoval zákon o provizorním zřízení obecním č. 170/1849 Ř. z. ze dne 17. března, který zrušil dosavadní pravomoc panských vrchnostenských úřadů ve správě venkovských obcí, kde vrchnost doposud zastupovali venkovští rychtáři a konšelé, pověřeni vykonáváním částečné a obecné samosprávy. Stále ještě omezené obecní pravomoci zaručily obcím alespoň základní práva, mezi něž patřila práva: svobodné volby zástupců, domovské, samostatně vyřizovat vlastní agendu, uveřejnit veřejně výsledky obecního hospodaření a zveřejnění jednání obecních zástupců. Jednalo se o zlomový počín, vyvolaný zejména tlakem na politickou situaci ve státě. Zprvu udílená samostatnost zemská přenesla se na úroveň krajskou, okresní a obecní. Přestože by se tak mohlo zdát, že majitelé dosavadních panství tím přišli o řadu výhod, opak je skutečností. Mohli snáze uplatnit svůj vliv především tam, kde jej potřebovali využít nejvíce. Postupně mohli získat kontrolu nad obcemi a později nad celými okresy.

Shora uváděná zákonná úprava, takzvané Stadionovo prozatímní obecní zřízení, vycházela z uvozovacího patentu a v něm uvedeného hesla, že základem svobodného státu je svobodná obec. Zákon jej zachovával tak, že hovořil o obcích místních, okresních a krajských. Skutečně platnými se však staly pouze předpisy o obcích místních.

Obce se staly nejnižším článkem místní samosprávy. Obvod těchto obcí se shodoval s katastrálním územím. Novým prvkem se stalo zavedení pravidla, že každé sídliště se muselo stát obcí či součástí obce nazývané osadou. Dřívější rozdíly mezi sídlišti různých stupňů byly zachovány pouze v názvoslovích těchto obcí, jako města, městyse čili městečka a vesnice či vsi. Každá obec náležela do určitého soudního a politického okresu a každá osoba musela patřit do evidence některé obce. Pokud některé z obcí nesplnily zákonné požadavky, mělo se přistoupit k jejich sloučení s jinou obcí, přestože by s tím dotčená obec nesouhlasila.

Stadionovo zřízení rozlišovalo dvojí působnost obce. Obec se měla starat především o svoje vlastní záležitosti, obecní zřízení tehdy hovořilo o přirozené působnosti obce. Ve své působnosti nemohla být obec omezována mimo zákonem uváděné případy. Jakýmsi protipólem přirozené působnosti obce se stala působnost přenesená. Tato působnost zahrnovala obstarávání určitých veřejných věcí, které obci nařizovala státní správa.

V každé obci se povinně zřídily dva orgány, obecní výbor a představenstvo. Obecní výbor volený na tři roky představoval kolegiální orgán a rozhodoval většinou hlasů. Disponoval však pouze usnášecí a dozorcí mocí, bez možnosti použít moc výkonnou. Užším orgánem, voleným právě z členů obecního výboru, se stalo obecní představenstvo. Skládalo se ze starosty a alespoň dvou radních. Nepředstavovalo ovšem kolegium, radní vytvářeli jen pomocný a zastupující orgán v době starostovy nepřítomnosti v úřadu, samotný starosta se stával výkonným orgánem, který prováděl usnesení obecního výboru.

Nad samosprávnými orgány se zavedla instituce dozoru a starosta mohl využívat práva prozatímního odložení výkonu rozhodnutí obecního výboru, pokud to odporovalo zákonům nebo mohla být způsobena škoda obci samotné. V roce 1850 došlo k rozšíření dozorcí moci a místním obcím přibyla policie. Nadřízený okresní úřad měl dohlížet na práci starosty v oboru

místní policie patřící do přirozené působnosti obce. V nutných případech pak uváděl věci do pořádku. Vláda mohla obci kdykoliv výkon místní policie odejmout a zabezpečit její činnost za pomoci vlastních orgánů.

Vlastní činnost obecní samosprávy začala v roce 1850, kdy byly aktivovány nově zřízené státní politické úřady. Došlo k územní reformě obcí a obecní samospráva se posléze stala skutečností.

K vydání dalšího obecního zřízení došlo v roce 1859, v platnost vstoupilo pouze ustanovení o domovském právu a navíc nastalo odstranění veřejnosti jednání orgánů obecní samosprávy. Po vydání Říjnového diplomu docházelo k postupnému odstranění zásahů do samosprávy. V roce 1861, po volbách do obecních orgánů, v nichž zvítězili ve většině měst v Čechách čeští zástupci, byla veřejnost jednání zavedena opět. Rok poté vstoupil v platnost rámcový říšský obecní zákoník jako výsledek jednání mezi vládou, snažící se dostat obce pod větší kontrolu, a mezi parlamentem. V roce 1863 bylo vydáno obecní zřízení a řád volební pro Slezsko, o rok později také pro Moravu a Čechy č. 7/1864 Z. z. Tato zřízení se vztahovala na všechny obce příslušné země s výjimkou statutárních měst. Každá nemovitost musela náležet do svazku některé obce. Samosprávné obce se mohly slučovat a rozlučovat a za určitých okolností měnit svoje hranice, o čemž však s konečnou platností rozhodovaly zemské sněmy.

Obecní zřízení rozlišovala dva druhy občanů do obce náležejících. Jednalo se o skupinu osob spojenou s obcí na základě jakéhosi hmotného svazku či o skupinu osob přespolečných. Je zřejmé, že prvně uváděná skupina disponovala všemi výhodami, které jí ze zákona příslušely, avšak nejdůležitějším právem bylo právo volební.

Voliči oprávnění k volbě volili na tříleté funkční období obecní výbor. Počet členů výboru se odvíjel podle zalidněnosti obce a v Čechách se pohyboval mezi osmi a 36 členy, na Moravě od sedmi do 30 členů. Obecní výbor volil ze svého středu obecní představenstvo, které se skládalo z obecního starosty a obecního radního. Počet členů obecního představenstva nesměl přesahovat třetinu členů obecního výboru, počet radních však nemohl klesnout pod dva. Obecnímu výboru se v této době občas říkalo obecní zastupitelstvo. Každý volitelný a řádně volený občan byl povinen volbu přijmout, výjimky z tohoto pravidla byly přesně stanoveny.

Obec, její činnost a veškerý život v ní tak v podstatě existoval v nezměněné podobě téměř do roku 1918, kdy se po vzniku nového, samostatného státu přijala zcela odlišná opatření pro obecní samosprávu.

Základním pravidlem pro chod obce po roce 1918 zůstal nadále předpoklad, že o obecních záležitostech může rozhodovat pouze osoba, která přispívá na udržování obecního hospodářství, avšak vyvstala potřeba řešit situaci s volebními řády. Na počátku roku 1919 tak vstoupila v platnost dvě zákonná nařízení, zákon č. 75/1919 Sb. o řádu volení v obcích a zákon č. 76/1919 Sb. o novele k obecnímu zřízení.

Volební řád představoval výsledek dohody občanských stran se sociální demokracií a přinášel značnou demokratizaci. Přiznával totiž všeobecné, rovné, tajné a přímé hlasovací právo při volbách do obcí všem osobám, které měly v obci alespoň tříměsíční trvalé bydliště, a které nebyly určitým způsobem diskvalifikovány a dosáhly věku 21 let. Pasivní volební právo se přiznalo osobám ve věku od 26 let a volený musel alespoň jeden rok v obci bydlet. Volilo se na základě kandidátních listin a podle zásad poměrného zastoupení. Volební období se prodloužilo na čtyři roky, v roce 1933 na šest let, aby se sjednotila délka volebních období

s ostatními samosprávami. Vznikly obecní finanční komise, v nichž jednu polovinu představovali zástupci zvolení obecním zastupitelstvem a druhou zástupci jmenovaní okresním úřadem. Jednalo se tak především o kontrolu ze strany státu, který si v obcích nepřál převahu socialistické většiny, která by mohla volně nakládat s obecními prostředky. Komise mohly kontrolovat veškeré obecní hospodaření a odvolávat se proti všem usnesením obecního zastupitelstva finanční povahy.

Zákonná novela obecních zřízení rozeznávala tyto řádné orgány obcí: obecní zastupitelstvo, obecní radu, starostu, případně jeho náměstky a komise.

Obecní zastupitelstvo nahradilo dřívější obecní výbor. Jeho zvolení se účastnili všichni voliči oprávnění k volbě a skládalo se z devíti až 60 členů podle počtu obyvatel v obci.

Ze svého středu volilo obecní zastupitelstvo obecní radu, která nastupovala na místo dřívějšího obecního představenstva. Skládala se ze starosty, jeho náměstka či náměstků a členů rady, radních. Počet všech těchto členů činil znovu jednu třetinu obecního zastupitelstva, proto se stanovil počet jeho členů na devět, aby rada byla nejméně tříčlenná. Plnila totiž také funkci obecního trestního senátu, a tento musel být nejméně tříčlenný, tvořil jej starosta a dva radní.

Došlo k jasnému vymezení významu obecní rady, totiž že obecní rada tvoří sbor, který se za předsednictví starosty usnází na všech věcech, jež podle zákona nebo podle zákonných nařízení nejsou vyhrazeny obecnímu zastupitelstvu. Toto ustanovení utvářelo z rady primární orgán obce.

Obecní zastupitelstvo volilo ze svého středu rovněž starostu a jeho náměstka, v obcích s počtem převyšujícím 24 členů zastupitelstva se volili náměstci dva. Volba starosty nemusela být potvrzena státem, zákon č. 122/1933 Sb. o změnách řádu voleb v obcích však stanovil, že volbu starosty schvaluje státní úřad. Pokud státní úřad volbu starosty a jeho náměstků nepotvrdil, pozbývala tato volba platnost a obecní zastupitelstvo bylo povinno uskutečnit volbu novou. Kdyby se však zastupitelstvo zdráhalo provést novou volbu, pozbývala by platnosti také volba členů obecního zastupitelstva. Politický úřad jmenoval do čela obce správní komisi a v příhodné době vypisoval novou volbu obecního zastupitelstva. Podle shora psaného je jasně viditelné, že těmito ustanoveními byla obecní samospráva značně okleštěná. Státní úřady nezavazoval žádný termín k vypsání nových voleb obecního zastupitelstva.

Právem obcí bylo zřizovat si poradní a přípravné sbory ve formě komisí.

Nejdůležitějším orgánem, v jehož rukách spočívala rozhodující moc, byla obecní rada. Její zasedání byla neveřejná a konala se poměrně často. Obecnímu zastupitelstvu byly vyhrazeny pouze některé věci, schvalovalo zejména obecní rozpočet, jeho schůze se měly konat alespoň jednou za dva měsíce a byly veřejné. K určitým funkcím starosty patřilo svolávání schůzí obecní rady a obecního zastupitelstva, zastupování obce navenek apod.

Mezi mimořádné orgány obce patřil vládní komisař nebo správní komise. Pokud zemský úřad rozpustil zastupitelstvo, bylo povinností příslušného okresního úřadu stanovit pro obec přechodný orgán (komisař, správní komise). Tento mimořádný orgán vedl správu obce do řádné volby a dosazení nově zvoleného zastupitelstva. Pravomoc přechodných orgánů zůstala omezena na běžné záležitosti a kromě toho směl provádět pouze neodkladné akty, jejichž prodlením by mohla obci vzniknout škoda.

V období německé okupace pohraničí v letech 1938 – 1945 se charakter veřejné správy výrazně odlišoval od předešlého. V odtržených pohraničních částech republiky vstoupil v

platnost říšskoněmecký systém a došlo k odstranění volitelnosti orgánů územní samosprávy. Na protektorátním území vznikly správní orgány řídicí se poněkud upravenou verzí týchž zákonů. V pohraničí převzala dočasně, do 20. října 1938, veškerou výkonnou moc armáda. Z jejího pověření vedli armádní zástupci veškeré existující správní orgány.

Nejdůležitějším obdobím ve vývoji sudetské správní organizace byla krátká doba od 21. října 1938 do 30. dubna 1939. Došlo k přijetí významných zákonných opatření a vybudování celé správní sítě. Vznikla tzv. Říšská župa sudetská (Reichsgau Sudetenland) a celé území se rozdělilo na venkovské a městské okresy (Landkreise a Stadtkreise). Ve venkovských okresech byly utvořeny úřady landrátů (Der Landrat) navazující na prvorepublikové okresní úřady. Došlo k faktické likvidaci územní samosprávy. Ve správě obcí se zavedl tzv. vůdcovský princip a správu obce tak zastával pouze starosta. Stálými zástupci starostů se stali přidělení (Beigeordnete). První přidělenec byl podle zákona prvním a stálým zástupcem starosty, zbývající přidělení byli stálými zástupci pouze ve svých pracovních oborech (sociální péče, policie, zdravotnictví, školství apod.), starosta však mohl vztáhnout každou z těchto záležitostí na sebe. Další obecní orgán představovali obecní radové obstarávající trvalý kontakt mezi obecní správou a ostatními obyvateli. Jednalo se o nejméně 12 a nejvíce 36 členů a zákon stanovil, ve kterých záležitostech se musí starosta s obecní radou poradit. Kromě obecních radů existovali ještě poradci, kteří vykonávali poradní činnost pro starostu a přidělenec v určitém správním oboru nebo jiné speciální otázce. K obecním orgánům patřila také porada obecních radů a poradců. Starosta je zval v přiměřené lhůtě k poradě a oznámil jim její důvod.

O zajištění vzájemné symbiózy mezi obecní správou a nacistickou stranou se staral zmocněnec NSDAP. Ze zákona požíval značného vlivu na správu obce, aby dohlédl na správnou interpretaci nacistických zájmů ve svěřené obci. Starosta a přidělení z povolání vykonávali svůj úřad 12 roků, pokud se jednalo o úřad čestný, krátka se doba na 6 roků.

Činnost obecních úřadů zanikla v roce 1945, kdy byly nahrazeny soustavou národních výborů. V pohraničí navazovaly na obecní úřady místní správní komise jmenované postupně v letech 1945 – 1946.

Pojmenování vsi Oldřichov, ležící přibližně 2 kilometry východně od Tachova, vychází ze slovního spojení Oldřichův dvůr, přesně z osobního jména Oldřich. K dalším českým názvům vsi patřily Oldrichow, Oldrichowo, Oldrzychow, Oldrzichow, Woldrzychow, k německým pak Ulliersreith, Ulrechsreuth, Ulrichsrewt, Ullersreyt, Ulerssrayth, Ulichsreut, Ulersreut, Ullrichszreut, Ulersreuth, Allersreut, Ulliersreit, Ullischreut, Ullirsreut, Ulrichsreut a k latinským Oldrichow, Oldrichouo a Oldrzychow.

První zmínka o vsi je spojena s rokem 1251, kdy se dělila mezi několik majitelů, přičemž uváděn je pouze Pavlík z Oldřichova. V roce 1272 se lze dočíst o Ropotovi, Maršovi, Výškovi a Jindřichovi, mezi které se ves dělila. Část vsi Oldřichov spravoval také tepelský klášter, ke kterému tento díl patřil v roce 1273. Pravděpodobně převodem či směnou církevního majetku získal později tuto část vsi klášter v Kladrubech. Zřejmě odtud pramení pozdější rozdrobenost oldřichovského majetku, která v podstatě přetrvala do konce patrimoniální správy. V roce 1379 vlastnil díl vsi Holub z Oldřichova.

Další díl vsi Oldřichova postupně patřil neznámým tachovským měšťanům a postupem času se stal příslušenství pernoleckého zboží, které vlastnil jakýsi Kykerus. V roce 1454 zdědila tento majetek Anna, dcera Weiglina z Tachova, vdova po Pertoldovi Filiběrovi z Tachova na Mělníce a zřejmě jej prodala dalšímu majiteli Pernolce, kterým se ve stejném roce stal Levhart z Vidžina a s ním jeho syn Zikmund. Kolem roku 1500 získal Pernolec

rytířský rod Trautenbergarů, kteří byli v souvislosti s majetkovým právem ke vsi připomínáni ještě po roce 1539. Posléze vlastnil pernolecké zboží (společně s dílem vsi Oldřichov) Jan Siebenhar. Jeho manželka Kateřina prodala Pernolec v roce 1563 svému synovi Janovi Siebenharovi z Almerschwinden, který jej však v roce 1568 odprodal Kateřině Kaplířové, rozené z Hartenberka. Těsně po tomto období získalo část tohoto majetku, společně s Oldřichovem, město Tachov. V roce 1584 koupil Pernolec tachovský měšťan a písař Ondřej Tušner. Jeho syn prodal v roce 1612 tento majetek Adamovi Lochnárovi z Palic. Před rokem 1620 získal pernolecké zboží Jan Vilém Kfelíř ze Zakšova, kterému patřilo také nedaleké Staré Sedliště. Kfelíř však, v roce 1624, po účasti na povstání stavů, o svůj majetek přišel a jeho rozsáhlé statky byly rozprodány. Díl vsi Oldřichova zakoupil Jan Filip Husman z Namedy a Riolsburgu, který se snažil o obnovu panství tak, že dokupoval od okolních pánů alespoň některé majetky a někdy ve druhé polovině 40. let 17. století (bezpečně do roku 1651, kdy zemřel) získal také díl vsi Oldřichov. Od Husmanových potomků zakoupil v roce 1664 panství Tachov Jan Antonín Losy z Losimthalu. Po smrti Adama Losyho z Losimthalu v roce 1781, kterým rod vymřel, získala panství Tachov, po dlouhém sporu ukončeném smlouvou v roce 1785, knížata Windischgrätzové. Díl vsi Oldřichov zůstal součástí tachovského panství do konce patrimoniální správy v roce 1850, kdy se ves samosprávně osamostatnila.

Kníže Alfréd I. Windischgrätz získal ještě jeden díl vsi Oldřichova v roce 1823 společně se statky Tisová a Trnová, a to koupil od Náboženského fondu, který spravoval majetek po zrušeném klášteře v Kladrubech (viz výše). Kníže Windischgrätz tím alespoň částečně zcelil dva díly vsi Oldřichov. Po konsolidaci klášterního majetku v roce 1621 zůstal v jeho držení malý díl (jeden osedlý) vsi Oldřichova. Kladrubský klášter držel tento majetek do 5. listopadu 1785, kdy byl zrušen. Veškerou správu nad tímto majetkem vykonával právě Náboženský fond.

Někdy kolem roku 1543 získal druhý díl vsi Volf Perglar z Perglasu a na Vítkově a patrně touto cestou byla zmiňovaná část vsi připojena ke kočovskému zboží (někdy v letech 1573 – 1599). V roce 1557 obdržel zástavu na kočovské zboží Florián Gryspek z Grysbachu a na Kaceřově. Zřejmě pro neplacení finančních pohledávek rodu pánů z Grysbachu, převedl císař, v roce 1599, zástavu panství Kočov na stěžovatele u císařského dvora Jana Millnera (uváděného také jako Müllera), který si stěžoval na nesplacené pohledávky, které mu zástavní držitelé kočovského panství neuhradili. Pravděpodobně po dohodě a uvolení se dluh postupně splácet, získali Grysbachové panství Kočov zpět, a to dokonce dědičně. Společnými majiteli jmění se v roce 1601 stali bratři Karel, Ferdinand, Jan Jiří a Blažej. V roce 1602 zakoupil panství Kočov Bedřich Šlik z Lokte na Plané a utvořil z něj součást panství Planá. V pozdějším období bylo toto panství známé také pod názvem Planá – Kočov. Panství Kočov se stalo příslušenstvím panství Planá, a to zůstalo v majetku rodu Šliků do roku 1665, kdy jej zakoupil, již značně zadlužený, Jáchym ze Sinzendorfu. Starý rakouský rod Sinzendorfů si majetek podržel do roku 1822, kdy zemřel jeho poslední příslušník. O pozůstalost se vedl dlouholetý spor, z něhož vzešel vítězně Jan Václav, hrabě Nostitz Rieneck. Nárok, vzniklý již v roce 1823, byl úředně stvrzen v roce 1827. Díl vsi Oldřichova dosáhl konce patrimoniální správy právě ve vlastnictví tohoto rodu.

Po konci patrimoniální správy v roce 1850 byla ves Oldřichov sloučena v jeden celek a byla převedena pod politický a soudní okres Tachov.

V letech 1850 – 1916 tvořily katastrální území obec Oldřichov a osada Malý Rapotín. Počínaje rokem 1917 se osada Malý Rapotín osamostatnila, což bylo následně potvrzeno vyhlášením c. k. Místodržitelství pro království české ze dne 7. února 1917, č. 11/1917 Z. z. o rozlučení obcí v království českém, které bylo povoleno v roce 1916.

Do roku 1862 patřil Oldřichov pod Krajský úřad v Chebu a od roku 1850 přešla obec pod nově zřízené Okresní hejtmánství v Tachově. Zároveň se vznikem politických okresů vznikly v roce 1850 také okresy soudní. Obec Oldřichov se stala součástí nově vzniklého soudního okresu Tachov (v něm obec zůstala až do roku 1945). Při další reorganizaci správy v roce 1855 byla sloučena politická a soudní správa a vznikl Smíšený okresní úřad Tachov, jehož součástí byl také Oldřichov. K definitivnímu rozdělení politické a soudní správy došlo v roce 1868, kdy bylo znovu obnoveno Okresní hejtmánství v Tachově. Po připojení okresu Tachov k německé „Třetí říši“ spravoval obec Landrát v Tachově.

S ohledem na to, že z celého archivního souboru AO Oldřichov se zachovalo mizivé množství písemností vzniklých působením německé obecní samosprávy do roku 1945, představuje rekonstrukce činnosti již zmiňované správy obce obtížný úkol. S přihlédnutím ke skladbě dochovaného materiálu lze konstatovat, že ho nelze při rekonstrukci činnosti obecní samosprávy prakticky využít. Následující přehled obecních představených byl sestaven za pomoci odkazů v regionální literatuře.

představený obce/starosta	funkce od roku	funkce do roku
Georg Seitz	1908	1914
Michael Kreuzer	1914	1918
Josef Frötschl	1919	1923
Johann Weis	1923	1927
Wenzel Bühl	1927	1931
Michael Kreuzer	1931	1938
Johann Zwerenz	1938	1945

II. Vývoj a dějiny archivního souboru

V zápise z odborné dohlídky spisovny MNV Oldřichov, provedené 22. září 1953, je uvedeno, že při prohlídce spisů z let 1939 – 1943 (patrně datace nalezeného materiálu) byly nalezeny a pro trvalou archivní úschovu určeny: hlavní kniha účetní, pokladní kniha a 2 kusy podacích protokolů. Ostatní písemnosti byly určeny jako nepotřebné a vyřazeny do stoupy. Jednalo se o jednoduchou administrativní korespondenci, policejní přihlášky, prázdné tiskopisy, mléčné výkazy, listy o dodávkách zemědělských produktů o hmotnosti cca 200 kilogramů. Navíc byl objeven seznam katastrálních ploch lesních kultur (bez bližšího popisu), který měl být předán buď do okresního archivu či archivu lesní správy.

Z dalšího zápisu o dohlídce spisovny konané v budově MNV Oldřichov 25. července 1955 vyplývá, že nebyly objeveny žádné písemnosti z období německé samosprávy obce. Výjimku tvořilo pouze torzo obecní kroniky, kterému chyběla vazba, první dva listy a zbytek od strany 49. Zda byla pamětní kniha do archivu převzata, nelze ze zápisu zjistit. V zápise se neobjevuje, co se stalo s materiálem nalezeným ve spisovně v roce 1953. Je zřejmé, že tento materiál se vůbec nedochoval.

V evidenčním listu JAF, zavedeném k 1. listopadu 1974, je zaznamenáno, že archivní soubor AO Oldřichov obsahoval 1 fascikl z let 1918 – 1919. V tématickém popisu archivního souboru se lze dočíst, že se jednalo o spisový materiál.

III. Archivní charakteristika archivního souboru

Materiál archivního souboru AO Oldřichov pochází z let 1908 – 1945. Jedná se o 1 úřední knihu a 1 kartón o celkové metráži 0,12 bm.

Vzhledem k umístění obce v oblasti s převažujícím německým obyvatelstvem je v dochovaných písemnostech užíván německý jazyk.

Archivní soubor byl uspořádán podle metodického návodu pro pořádání archivních souborů obcí.

V archivním souboru se nalézají písemnosti II. kategorie.

Fyzický stav archivního souboru je dobrý.

K vnitřní skartaci nebyly navrženy žádné písemnosti.

IV. Stručný rozbor obsahu archivního souboru

S ohledem na zanedbatelný rozsah a především charakter dochovaného materiálu je naprosto neúčelné hovořit o konkrétní využitelnosti materiálu, dochovaného v archivním souboru. Přesto tento archivní soubor umožňuje alespoň částečný pohled na finanční a lesní hospodaření obce. Pro eventuální badatelské využití je potřeba počítat pouze s podpůrným charakterem dochovaných písemností a soustředit také na informace v regionální literatuře.

V. Záznam o uspořádání archivního souboru a zpracování archivní pomůcky

Archivní soubor uspořádal a pomůcku sestavil Miroslav Vetrák v lednu 2008 ve Státním okresním archivu Tachov.

V Tachově, 30. května 2008

Miroslav Vetrák

Příloha č. 1 – Seznam použitých pramenů a literatury

- Adressbuch für den politischen Bezirk Tachau, Tachov [1925]
- Adressbuch und Führer für den politischen Bezirk Tachau und Umgebung, Tachov [1914]
- Heimatatlas des ehemaligen politischen Bezirkes Tachau – Pfraumberg, Geretsried 1973
- Zdeňka Hledíková, Jan Dobeš, Jan Janák, Dějiny správy v českých zemích od počátku státu po současnost, Jihlava 2005
- Zdeněk Martínek, Archiv obce, Archivní časopis, roč. 49, 1999
- Ortsbuch für den Reichsgau Sudetenland, Haida s. d.
- Antonín Profous, Místní jména v Čechách, jejich vznik, původní význam a změny, Díl III. M – Ř, Praha 1951
- Zdeněk Procházka, Jiří Úlovec, Hrady, zámky a tvrze okresu Tachov 2, Tachov 1990
- Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1849
- Reichsgesetz und Regierungsblatt für das Kaiserthum Österreich, Vídeň 1864
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1919
- Sbírka zákonů a nařízení státu československého, Praha 1933
- August Sedláček, Místopisný slovník království českého, Praha 1998
- Seznam míst v království Českém, Praha 1913
- Franz Schuster, Tachau – Pfraumberger Heimat, Ulm/D 2000
- Státní oblastní archiv Plzeň, Průvodce po archivních fondech, svazek 3, Praha 1976
- Übersicht der in Folge a. h. Gutschliessung vom 26. Juni 1849 genehmigten provisorischen Gerichtseintheilung des Kronlandes Böhmen, Praha 1849

Příloha č. 2 – Seznam použitých zkratk

AO	archiv obce
EL	evidenční list
EL NAD	evidenční list Národního archivního dědictví
evíd.	evidenční
inv. č.	inventární číslo
JAF	jednotný archivní fond
MNV	místní národní výbor
NAD	národní archivní dědictví
NSDAP	nacionálněsocialistická německá strana dělnická (Nationalsozialistische Deutsche Arbeiterpartei)
Ř. z.	Říšský zákoník
Sb.	Sbírka
s. d.	sine dato (bez datace)
SOkA	státní okresní archiv
Z. z.	Zemský zákoník

Inventární seznam

Inv. č.	Obsah	Časový rozsah	Evid. jednotka
---------	-------	---------------	----------------

Obecní úřad od roku 1850 – 1945

Úřední knihy

Knihy správy obecního majetku

1	Hospodářský plán pro obec Oldřichov	1908 – 1912	K 1
---	-------------------------------------	-------------	-----

Spisy

Spolupůsobení ve státních záležitostech

2	Pomocné listy pro výpočet pozemkové daně	1942 – 1945	N 1
---	--	-------------	-----

Název archivu:	Státní okresní archiv Tachov
Název archivní pomůcky (archivního souboru):	Archiv obce Oldřichov
Značka archivního souboru:	AO Oldřichov
Časový rozsah:	1908 – 1945
Počet evidenčních jednotek:	2 (1 úřední kniha, 1 kartón)
Počet inventárních jednotek:	2
Rozsah bm:	0,12 (0,01 úřední kniha, 0,11 kartón)
Stav ke dni:	30. května 2008
Archivní soubor zpracoval(a):	Miroslav Vetrák
Pomůcku sestavil(a):	Miroslav Vetrák
Počet stran:	14
Počet exemplářů:	5
Pomůcku schválil:	Mgr. Jan Edl